

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Villy Søvnald (SF):

Da debatten startede for snart 12 timer siden, begyndte den med en melding fra statsministeren, der lød som følger: Det er gode tider i Danmark. Jeg sad og overvejede et tilbud til statsministeren: Skal vi ikke bytte job et halvt år, bare et halvt år, og skidt med Marienborg og alt det, men skulle vi ikke bytte job et halvt år?

Jeg medgiver nemlig statsministeren, at det er rigtigt, at for en række mennesker er livet blevet bedre, velstanden er steget voldsomt for dem, der har scoret gevinsten på stigende huspriser, for dem, der er kommet i arbejde, og det kvitterer vi også for. Så det her er ikke et ond-sindet angreb på regeringen. Vi har været med til det, og det vil vi gerne stå ved.

Men jeg føler mig voldsomt provokeret af et udsagn, der hedder, at det er gode tider i Danmark, for det er i et samfund, der stadig har en udstødelse, der er kolossal, og jeg synes, at det på en eller anden måde betegner en forrælse i vores politiske debat. I et samfund, hvor der er 817.000 udenfor – det er færre end da den nuværende regering tog over, det er 130.000 færre, og det er flot – er det ikke rimeligt at betegne en sådan tilstand på den måde, at det er et samfund, der har gode tider.

De 817.000, der er udenfor, er ikke alle sammen et problem. Det medgiver vi også. Nogle af dem er på barselsorlov, det er jo lykkelige omstændigheder. Men 300.000-500.000 er udenfor, fordi vi ikke giver plads til dem. For dem er det ikke gode tider i Danmark.

Jeg synes også, at statsministeren opregnede en række resultater, som er gode resultater, som er nødvendige resultater. SF har såmænd været med til mange af dem, så skam stå i det, hvis vi ikke også ville være med til at rose dem. Men jeg synes måske, at velfærdsområderne var meget fraværende i statsministerens prioriteringer.

Der blev henvist til »Det holdbare samfund«, og det betyder så til gengæld, hvis det skal give mening, at statsministeren i dag har skabt et voldsomt forventningspres i forhold til to kommende begivenheder:

Der er de kommuneforhandlinger, der skal finde sted her inden sommeren, hvor store dele i forhold til ældre, i forhold til udstødte, i forhold til sindslidende, i forhold til hjemløse osv.

udformes i amter og kommuner. Det giver ikke mening, hvis man ikke åbner op for, at der bliver økonomisk rum til at tage fat på nogle af de her velfærdsopgaver; ellers giver hele oplægget til »Det holdbare samfund« ingen mening, så giver debatten rundtomkring i landet ingen mening, og dermed er der rejst nogle kolossale forventninger, som vi bl.a. har i SF.

Den næste afgørende prøve er finanslovaftalerne i efteråret, og her synes jeg, at der var en anden ting, der var påfaldende fraværende i regeringens udspil i dag, nemlig alle de mennesker i det her samfund, der lever med en ekstremt lav indkomst – en ekstremt lav indkomst – og en indkomst, der oven i købet bliver lavere, fordi vi laver grønne afgifter, som er rimelige, og som har et godt, solidt formål, helt enig, men de har bare det kendetegn, at de typisk rammer småindkomsterne langt, langt hårdere. Vi har stigninger på en række områder, vi har nedskæringer på nogle områder, som regeringen har lavet sammen med de borgerlige, specielt hvad angår medicin- og boligstøtte.

Når jeg har foreslået, at vi kunne bytte job i et halvt år, så er det, fordi jeg bruger meget af min tid til at besvare henvendelser fra ældre, der kun har den nøgne folkepension. De kan ikke forstå, at når nu vi er blevet så rige, som vi er, når det er synligt, at meget store grupper har fået en kolossal indkomststigning, skal de ikke også være en del af det.

For en sikkerheds skyld: Jeg taler ikke om, som Dansk Folkeparti, at alle gamle er fattige. Det er et fuldstændigt vrangbillede. Jeg taler meget præcist om dem, der alene har den nøgne folkepension som levegrundlag, og som er sejlet ganske, ganske, ganske betydeligt agterud i den samfundsudvikling, vi har gennemløbet også de seneste år.

Jeg taler om dem, der gennem et helt livsforløb hænger på de lave satser på førtidspension, som havde en forventning om, at når de kom til skade, fordi de passede deres arbejde, så var der et system, der fangede dem op også økonomisk.

De synes ikke, at det er gode tider i Danmark. De synes det ikke. Det er pæne mennesker, der hverken har ring i næsen eller går med hund eller andre af de typer. Det er pæne folk, der har levet et pænt, ordinært liv, som havde en tillid til, at vi havde et system, der fangede dem op. De oplever, at det ikke er tilfældet. Det gælder dem på de meget lave ungesatser, det